

Pondělí po 3. neděli adventní

Nm 24,2-7.15-17a

Když Bileam zdvihl své oči, viděl Izraelity tábořit podle kmenů. Sestoupil na něj duch Boží a on pronesl svůj výrok: „**Mluví Bileam, syn Beorův, mluví muž s pronikavým zrakem, mluví ten, kdo poslouchá slova Boží. Vidí, co mu dává Všemohoucí zřít, klesá s odhaleným zrakem.** Jak krásné jsou tvé stany, Jakube, tvé příbytky, Izraeli! Rozprostírají se do dále jak údolí, jako zahrady podél řeky, jak aloe, které zasadil Hospodin, jako cedry podél vody. Voda hojně vytéká z jeho věder, jeho ošení má bohatou vláhu. Jeho král bude vyšší než Agag, povzneseno bude jeho království.“ Dále pronesl: „**Mluví Bileam, syn Beorův, mluví muž s pronikavým zrakem, mluví ten, kdo poslouchá slova Boží, kdo zná vědění Nejvyššího, vidí, co mu dává Všemohoucí zřít, klesá s odhaleným zrakem. Vidím jej, ale nikoli nyní, zřím jej, ale nikoli zblízka. Vyjde hvězda z Jakuba, povstane žezlo z Izraele.**“

Mt 21,23-27

Když přišel Ježíš do chrámu a učil, přistoupili k němu velekněží a starší lidu s otázkou: „**Jakou mocí děláš tyto věci? Kdo tik tomu dal plnou moc?**“ Ježíš jim odpověděl: „Také já se vás zeptám na jednu věc. Když mi na ni odpovíte, i já vám řeknu, jakou mocí dělám tyto věci. Odkud byl Janův křest? Z nebe, anebo od lidí?“ Ale oni mezi sebou uvažovali: „Řekneme-li 'z nebe', namítne nám: **'Proč jste mu tedy neuvěřili?'** Řekneme-li však 'od lidí', musíme se bát lidu, protože všichni pokládají Jana za proroka.“ Odpověděli tedy Ježíšovi: „Nevíme.“ A on jim řekl: „Ani já vám nepovím, jakou mocí tyto věci dělám.“

Vidím jej, ale nikoli nyní, zřím jej, ale nikoli zblízka. Vyjde hvězda z Jakuba, povstane žezlo z Izraele.

Apoštol Pavel napsal: „Nevíme, jak se modlit...“ A dodává: „...ale Duch Svatý přichází na pomoc naší slabosti a modlí se v nás.“ Tvoje srdce si to těžko dokáže představit, ale jeho Duch je v tvém nitru v neustávající činnosti. Modlitba je někdy duchovní zápas, někdy je to odevzdání celého bytí. V některé chvíli je jakoby prostým spočinutím v Bohu, v tichosti. A v tom je možná jeden z vrcholů modlitby.

Bůh nevyžaduje při modlitbě mimořádné výkony nebo nadlidské úsilí. V dějinách křesťanství žilo tolik věřících z pramenů víry v modlitbě, která byla velice chudá na slova.

Jsou dny, kdy ke své modlitbě nemáme téměř nic. Jsme-li takto zbaveni všeho, ale zůstáváme v blízkosti Krista, už to je modlitba. Úžas lásky bez počátku a bez konce... Ježíš, ten zmrtvýchvstalý, byl ve mně a já jsem nic necítil. Jak často jsem ho hledal jinde! Dokud jsem prchal před prameny, které sám vložil do mého nitra, marně jsem běžel po celé zemi, vydal se daleko, velmi daleko, až jsem zbloudil na cesty, jež nevedou k cíli. Radost v Bohu nebyla k nalezení. Ale přišel čas, kdy jsem poznal, že Kristus mě nikdy neopustil. Ještě jsem neměl odvahu se k němu obrátit, ale on mi už rozuměl, už ke mně mluvil. Křest byl znamením neviditelné přítomnosti. Když se zvedla clona nepokoje, důvěra víry přišla osvětit i moji noc.

Chantal Joly – Modlitba s Rogerem, KNA 1997

Boží věci nám Pán v modlitbě ukazuje jakoby zdálky, abychom po nich mohli zatoužit, ale nemáme je ve svém vlastnictví.

Naší oporou je veselost, modlitba a svaté přijímání. Don Bosco – MB X,1178